

Rapport

Rapport over een klacht over de beheerder van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland uit Apeldoorn.

Datum: 19 juli 2011

Rapportnummer: 2011/210

Klacht

Verzoekster klaagt over de wijze waarop de politie Noord- en Oost-Gelderland heeft gereageerd op haar verzoek om schadevergoeding. Zij verwijt de politie onzorgvuldigheid en is ontevreden over de wijze waarop de afwijzing is gemotiveerd.

Bevindingen

Verzoekster vond onder de ruitenwisher van haar geparkeerde auto een briefje. Hier stond op geschreven: "Er heeft iemand jullie aangereden. Bumper. Ik heb het gezien alleen geen kenteken. Blauw invalidenwagen, 0**-***** (telefoonnummer getuige)". Eenmaal thuis constateerde verzoekster een diepe kras en diverse kleine krassen aan de rechterachterzijde van de auto.

Verzoekster heeft vervolgens de getuige telefonisch gesproken. Deze wist het kenteken niet zeker meer, ze was wel zeker over het soort auto en de kleur. Ook had zij gezien dat de bestuurder een man was, dat deze na de aanrijding was uitgestapt en vervolgens met een doek wat lak van zijn auto had gepoetst. Vervolgens was de man weer ingestapt en weggereden.

Verzoekster doet hierop aangifte van verlaten plaats ongeval bij de politie. De verbalisant constateert dat er op de auto van verzoekster blauwe verflak is achtergebleven van het voertuig van de tegenpartij.

Een paar maanden later ziet de getuige de bewuste automobilist opnieuw. Zij herkende hem duidelijk en noteerde nu wel het kenteken. Vervolgens heeft zij dit kenteken doorgegeven aan de politie. De politie heeft hierop telefonisch contact opgenomen met verzoekster en haar medegedeeld dat het kenteken nu bij hen bekend was en dat er een onderzoek zou worden gestart.

Vlak voor het onderzoek van start zou gaan bleek de politie de gegevens van het kenteken kwijt te zijn geraakt. De getuige had het briefje met het kenteken niet bewaard. Er zijn twee rechercheurs op bezoek gegaan bij verzoekster met de mededeling dat ze helaas de gegevens waren kwijtgeraakt en daarom het onderzoek naar de aanrijding niet konden starten.

Hierop heeft verzoekster de politie aansprakelijk gesteld voor het bedrag van het eigen risico van het Waarborgfonds, € 150,--. Het betreft hier een leaseauto, waarbij de leasemaatschappij bij niet verhaalbare schades altijd een beroep doet op het Waarborgfonds. Het eigen risico van dit fonds wordt volledig doorbelast aan de leaserijder. Aangezien de schade in eerste instantie niet verhaalbaar was, heeft verzoekster dit eigen risico betaald. Toen vervolgens bleek dat de politie de gegevens van het kenteken van auto van de verdachte was kwijtgeraakt, heeft zij hen voor dit bedrag aansprakelijk gesteld.

De districtschef Apeldoorn wijst het verzoek om schadevergoeding af. Hij biedt wel zijn welgemeende verontschuldiging aan voor het verloren gaan van de telefoonnotitie met de gegevens van het kenteken, maar aanvaardt geen aansprakelijkheid van de politie voor de schade. Ten eerste is hij van mening dat de politie buiten contractuele afspraken tussen verzoekster en de leasemaatschappij staat met betrekking tot de doorberekening van schade.

Ten tweede staat zijns inziens geenszins vast dat de schade met de verloren kentekengegevens wel door de leasemaatschappij verhaald had kunnen worden. Het stond immers niet vast dat de gegevens van het kenteken de juiste waren en ook een confrontatie van de eigenaar met de verklaring van de getuige zou niet per definitie leiden tot een succesvol verhaal van de gehele schade door de leasemaatschappij. Bijgevolg stond daarom niet vast dat er door het verzuim van de politie schade was geleden.

Ten derde voert de districtschef aan dat uit de brief van verzoekster op geen enkele wijze is gebleken dat er voor verhaal van de schade een beroep is gedaan op het Waarborgfonds Motorverkeer. Met de getuigenverklaring zou een succesvol beroep hierop niet uitgesloten zijn. Aan de politie kan niet worden verweten dat haar leasemaatschappij hiertoe niet is overgegaan.

Verzoekster geeft aan dat zij niet inziet wat de politie te maken heeft met contractuele afspraken met de leasemaatschappij. Dit heeft volgens haar niets te maken met waar het hier om gaat. Waar het haar wel om gaat is het 'kwijtraken' van de voor het aangekondigde opsporingsonderzoek noodzakelijke informatie, en dat kan haar, de leasemaatschappij, de getuige en de veroorzaker van de schade niet worden aangerekend, alleen de politie.

Zij vindt dit getuigen van een kinderachtige handelwijze. Men probeert voortdurend de aandacht van het eigen falen af te leiden en het probleem bij een ander te leggen zodat het hen niet verweten kan worden. Alleen de politie is verantwoordelijk voor het verloren gaan van belangrijke informatie, waarmee een dader had kunnen worden opgespoord, zodat de schade verhaald had kunnen worden.

De Nationale ombudsman stuurde vervolgens de klacht van verzoekster over de wijze waarop de politie met haar verzoek tot schadevergoeding is omgegaan door naar de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland met het verzoek of er een oplossing mogelijk was. Tevens heeft hij daarbij gewezen op het op 24 juni 2009 uitgebrachte rapport van de Nationale ombudsman "Behoorlijk omgaan met schadeclaims" (2009/135). Tevens werden de vijftien belangrijke spelregels die uit dit rapport voortvloeien voor het behoorlijk omgaan met schadeclaims in de vorm van een brochure bijgevoegd.

De korpsbeheerder reageerde hierop dat hij, na herhaalde beoordeling, van oordeel bleef dat de politieregio niet aansprakelijk is voor de geleden schade en dat er evenmin

aanleiding is om op basis van coulance tot vergoeding over te gaan. Hij is van oordeel dat in situaties zoals de onderhavige waarin de politie geen verantwoordelijkheid draagt voor de ontstane schade en er een grote kans is op precedentwerking, ook als betreft het een gering schadebedrag, geen sprake is van een claim die de politieregio redelijkerwijs zou moeten honoreren.

Beoordeling

Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat de overheid een coulante benadering hanteert indien vaststaat dat zij fouten heeft gemaakt, en de burger hierdoor kosten heeft moeten maken. Daarnaast brengt dit vereiste mee dat de overheid oog heeft voor claims van geringe omvang, die de overheid redelijkerwijs moet honoreren. De overheid stelt zich dan coulant op en beroept zich niet zonder goede reden op precedentwerking. De Nationale ombudsman heeft deze uitgangspunten geformuleerd in de spelregels die door hem zijn ontwikkeld in het rapport "behoorlijk omgaan met schadeclaims" (2009/135) en in het rapport "behoorlijk omgaan met schadeclaims door gemeenten" (2011/025), welke spelregels weliswaar betrekking hebben op de schadebehandeling door de ministeries respectievelijk de gemeenten, maar evenzeer toepasbaar zijn op andere overheidsinstanties. Het kabinet heeft zijn instemming betuigd met de door de Nationale ombudsman geformuleerde spelregels.

Het staat niet ter discussie dat de politie belangrijke informatie is kwijtgeraakt. De Nationale ombudsman vindt het betreurenswaardig dat juist in een zaak waarbij een getuige oplettend is geweest en de politie van informatie heeft voorzien die mogelijk kon leiden tot het oplossen van een misdrijf, deze informatie door onzorgvuldig handelen van de politie in het ongerede is geraakt. Uiteraard is het niet met 100% zekerheid te stellen dat de dader met de informatie opgespoord had kunnen worden, maar de kans was zeer wel aanwezig. Door het onzorgvuldig handelen van de politie is deze kans aanzienlijk gedaald, waardoor de kansen van verzoekster om haar schade te verhalen op de dader ook zijn afgenomen. De behoorlijkheid brengt mee dat de politie deze schade voor haar rekening neemt. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de beslissing van de korpsbeheerder om de schade niet te vergoeden in dit geval, onder deze specifieke omstandigheden, niet behoorlijk is. Het betreft hier immers een klein en redelijk bedrag en de vrees voor precedentwerking mag er niet toe leiden dat de overheid bij gemaakte fouten de burger met de harde bewijslast opzadelt. Een coulante benadering is hier op haar plaats.

Overigens merkt de Nationale ombudsman nog het volgende op. De door de districtschef opgeworpen argumenten dat de politie buiten de contractuele afspraken tussen verzoekster en de leasemaatschappij staat wat betreft het doorberekenen van de schade

en dat de leasemaatschappij een beroep kan doen op het Waarborgfonds Motorverkeer gaan naar het oordeel van de Nationale ombudsman evenmin op. De onmogelijkheid om de schade op de dader te verhalen houdt verband met de fout van de politie. Het is dan niet aan de politie om de verantwoordelijkheid van de vergoeding van deze schade terzijde te schuiven door te verwijzen naar een derde die verzoekster wellicht schadeloos kan stellen. Net zomin is in dit geval relevant hoe de contractuele afspraken tussen verzoekster en haar leasemaatschappij zijn.

Alles overziend is de Nationale ombudsman dan ook van oordeel dat de korpsbeheerder niet in redelijkheid tot een afwijzing van het verzoek tot schadevergoeding had kunnen komen. De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Dit geeft aanleiding tot het doen van een aanbeveling.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland is gegrond wegens schending van het redelijkheidsvereiste.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de beheerder van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland in overweging een nieuwe beslissing te nemen op het verzoek tot schadevergoeding met inachtneming van de overwegingen van de Nationale ombudsman.

5

2010.09566

Met vriendelijke groet,

de Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

de Nationale ombudsman